

деца могли да избѣгатъ отъ селото къмъ гората, или да се изпокриятъ изъ скривалищата въ голѣмитѣ и яки кжщи. Опитнитѣ стари мъже и жени не рачили да бѣгатъ или да се криятъ, защото знаели, че турцитѣ-хайти, щомъ намѣрятъ пусти домоветѣ, ще запалятъ и изгорятъ всичко до основи. Тѣ смѣтали съ пари, съ храна, съ ракия, съ разни подаръци и скжпи издѣлия да задоволятъ разбойниците, та дано пощадятъ поне домоветѣ имъ.

Следъ първия страхъ, банчени се малко покуражили. Каквото могли изпокрили въ избитѣ и въ подземнитѣ скривалища, а повечето нѣща останали открити въ двора и въ кжщи. Безъ никакво оржие въ ржце всички мъже и жени, скръстили ржце на гърди. Като кога човѣкъ жално се моли, тѣ смирено излѣзли, наредили се по улицитѣ, бледни и посърнали, а нѣкои съ дълбоки поклони до земята посрѣщали „гоститѣ“.

А кърджалиитѣ идатъ съ викове, гърмежи, тржби и зурли, — напършени, съ засукани мустаци, гордо разиграватъ коне и се озѣртатъ на вси страни. Народътъ примира отъ страхъ, ала блѣснала надежда, като видѣлъ, че разбойниците не били повече отъ стотина души... Начело яздѣлъ хубавецъ младъ гидия, безъ мустаци и безъ брада, нагизденъ като млада българска мома или булка (невѣста). Това било знакъ, че кърджалиитѣ ще събиратъ нови момински дарове (прикя). Току задъ него разигравали атове двама пълни и кървожадни еничери съ голѣми гугли на глава, окичени съ звънчета отъ върха до уши. Съ лѣва ржка държали юздата на коня, а съ дѣсна се подпирали върху ятагана си, който като змия минава презъ пояса имъ.